

<p>مستور باو که از یار کے عمر کے بیجا باشم ہرہ وز پر ہی جویم از بخت میالست این گرد و جہ قرار من بہت از رخ تو جاننا</p>	<p>چون گاہ وفا آیم بگیا نہ برون آیم خوشتر از چہ ششما و از وادہ برون آیم وہ کہ خطا تو ناگہ پروانہ برون آیم</p>
<p>غزل سوم از دیوان</p>	<p>در کشتن خود یار من با تو چہ نعم و ورم اگر جان ز من خسرو و خصما نہ برون آیم</p>
<p>شب کہ با دم ز سوی یار آمد آب چشم و ویدہ از سر حال گریہ خود بہت و گریہ دیگر است میکنم یاد و بخورم حسرت نیکنایز و کہ بچکنم دل اگر</p>	<p>مست کشتہ کہ بوسے یار آمد پاسے کو بان بگوسے یار آمد کاب تا خوشش بچو نیار آمد ہر چہ خور و دم ز خوشے یار آمد تڑسے روسے تگوسے یار آمد</p>
<p>غزل چہم از دیوان</p>	<p>خوشیش برائیز کردم خسرو جستن دل بوسے یار آمد</p>
<p>شب مرا بر چہ گرسختہ مہمانسے بود ایجان بہت و حسن بخیر و ساگ در جواب عشق تو بخور از من غلظت صفت صفت شاو کہ شہم دلسے اندوہ و غمش خود دم و در شفت ایسے واضح بہ پیشانی من جان بجا نظر چشم تو ام فرمان داد</p>	<p>یوسف بہت شہرین زاویدرتانے بود ہر شہ تاسو امین دو حکم از تانے بود عقل کم گشت کہ در عایت ناوانی بود شاویم عار تھے و غم من جاسے بود چہ کہم از ازل این نفس بد پیشانیے بود نذر بندیر کہ این تمیست فرمانے بود</p>
<p>چشمہ بر شدہ کز کرد و شد لب تر از آنکہ</p>	<p></p>

غزل ۱۶۴ از دیوان	بخت خسرو و ازین کرد و پیشانی کے پود	تخت ہنر شہ
<p>شیرا امیر در دم و خواجہ ایم سکے پرو جوڑے مانتہ پر روز میں ہر چہ پود اسے عمر بہت پرستی و مستی گذشتہ سیر گر چہ خوشست شربت جھوننی زلی چہ پرو از مسیہ ارچہ می شنوم غفلت و غما وان بازماندین کہ وان از دست ہیر من گریہ را بجلد نگہداشت میکنم شب و رازی شب ظلم مرا بکشت ای دل ز قہر من و از گدگشت من</p>	<p>زین آسپا و پیر و سوزش تا بچم شہ پرو کاین و ز غما شکتے لیشتا بچم سکے پرو ز بار لیسو سکے زید و خواجہ ایم سکے پرو کہ سید شکتے لیشتا بچم سکے پرو از گوش بانگ جنگ و رہا بچم سکے پرو میخند و دنک ز کب بچم سکے پرو ورنہ کد ام روز کہ آ بچم سکے پرو کاند و ہنم ز جان خواجہ ایم نمی پرو اوسانہ بگے کہ خواجہ ایم سکے پرو</p>	

غزل ۱۶۵ از دیوان	چون گل در بد سید خسرو نسیم دوست	خدا اکلان شہ
<p>یاد سے بشت سیر عذابیم سکے پرو</p>	<p>چون گل در بد سید خسرو نسیم دوست</p>	<p>خدا اکلان شہ</p>

<p>شیر و کان ترک ما در و واندر گر دلم خون کشد و گرسوزد شاہ بست کار و تیر انداز گل چہ وانکہ و در و طبل حبیب ہر کہ در عشق و پیر اثر کرد چند کوئی دلت کہ در و پیر ست</p>	<p>قتل یاران مسہر جو واندر من کیم زان او ست او واندر سرور و لیش را سپرد واندر او ہمین کار رنگ و پو واندر آب زوسے خود آسپا جو واندر بندہ چشم ترا نکو واندر</p>	
--	--	--

بچے زبان شد و بدین خسرو

غزل ۳۱۰ از دیوان	گزہم سے کارگشت و گو و داند	بقیہ نعتیہ شعر
صبا میخیزد آن کسست ما از خواب کے آید اذان منساب جان فرود مکان بیت بو ہماں سن اینجا زار میوزم تہار کے و تنہا کے نعم لیلی جز از جان دست شستہ سے تقریباً گریبانم گریبے مختسب گرمی بر ہی مستح تبا کہ بزم غم گذشت و پیش تر شدی بر با خرابیدن نگ گن آن سستی را کہ بندار سے فرود پشید جا ہمارا کہ آن ہمیر سے بند	کہ از دہدای سر و عاتقان منیاب کے آید جان شریست برین چون شب منساب کے آید وہ ای ہمسایہ ناقص ترا چون خواب کے آید تہ بیوہ دست کا ندہ چشم معنون آید گزین و امان تر بوی شراب نایب کے آید چہ عینت است نیکہ رحمت بر دل منساب کے آید زجوی انگبین سلبت گز جلاست کے آید انگد اریہ و لہار کہ آن قلاست کے آید	

غزل ۳۱۱ از دیوان	عبد نازت و شوخی و کرشمہ حسرو اول	تختہ ہفت شعر
چہین تنہ کہ آن قلب شکن سے آید چہ خطا رفت ندانم کہ درابر زوہ چین تختہ از و منہش گفتیم وز دبر و ہنم بوفاداری اور گشت ستم خاک و ہنوز چشم پر ہنم و گشت روان از نظرم مستی و شوخی و عاشق کشی و شیوہ ناز	کہ بیکشتت با اینخیر اسباب کے آید سہ سے از غمزاہ اور دل من سے آید ہر آزار من آن عمد شکن سے آید بہر بیج اینم خواہی و زون سے آید نگہت دوستی اور کفن سے آید دور باشد کہ بیک چشم زون سے آید ہر چہ گوئید از ان تنگ دہن سے آید	

غزل ۳۱۲ از دیوان	حسرو اشرف و امر از حدیث است مگر	مطالعہ شعر
گز سمناسے تو ام بوسے حسن کے آید		

<p>صبا نسیم ازان آشنائے آرد خوش است باد و لیکن چو بود چون چہرے بگشت کندن جانم ز بجز ممکن نیست نہے برو بن فلک زایم ہزار دعا گر شمر چند کنے بر من آخراہین جانست بگشت کوئے تو از سبکہ نیدہ رفت از جا</p>	<p>شدم خراب ندانم چرائے آرد از ان مسا فرورین ماٹھے آرد اجل جاوہ کتم چون خدائے آرد چہ و شادہ چو جواب دعائے آرد کے و مد ز زمین و صبائے آرد چنان شد دست کہ خود را بجائے آرد</p>
---	--

غزل ۲۳۱ از دیوان

ہزار خوشدے آرد فلک نے خسرو
و کے چہ چارہ کہ سہرگدا کے آرد

تخت لہنہ شہرہ

<p>صبا چو در سر آن زلف نیم تاب شود تیرک دین مسلما نشیں بباہد گفت سیاہ روی شدم زین سفید رخساران کیے ز سروہ بروں آسے تابدیدہ من بہر جہا کہ کند چشم تو رضا و اوم بہر زمین کہ چو آب حیات بخراسے بجھلے کہ تو حاضر شوی چہ حاجت نقل سوال عمر و گانرا ز لب و رہی کیشای</p>	<p>شکیب در دل سفیدہ تنگ تاب شود و کے کہ در شکن زلف نیم تاب شود چو ہند بے کہ پرستار آفتاب شود جمال جلد شستی و شان عذاب شود کہ از حضورت ترکان جہان خراب شود وہان مردہ بزیر زمین پر آب شود کہ ہم بدیدین تو صد جگر کیاں شود کہ جان خستہ بدر پوزہ جواب شود</p>
--	---

غزل ۲۳۲ از دیوان

سخت خسرو و سکین درین ہوئی شہما
کہ ویدہ برکت پاست نہد جواب شود

غزۃ اکلال شہرہ

صبا آمد و لے دل باز نامہ

غریب ما بنسزل باز نامہ

<p>دل باریقت با محفل نشین بدریا غرقه سدرخت بیرون گرفتار دلم ای بندگی بس نصیحت زندگان را کرد بایه بعبثتم منت بکنه اریه زیر خلاص غیر کن اے زلف لیلی</p>	<p>رو و دجان هم که محفل با زمانه که کشتی سوکے ساحل با زمانه که زین افسانه اول با زمانه که از آفتون مرغ لیل با زمانه کس از میخانه عاقل با زمانه که مجنون از سلاسل با زمانه</p>
--	--

غزل ۲۳۳ از دیوان	<p>بوادی غمش گم گشت خسرو که کس زبان راه مشکل با زمانه</p>	تغذیه اهنر شد
------------------	--	---------------

<p>عمرم در آرزو کے تو رفتست میرود رفتی و ماندی بوسے تو و صد هزار ول سوسے در تو پیر جانما سے عاشقانت تو تالیب لیتا از من و صد ہون ہی کہ بار سنے قصاص خلق چو آنہو در آرزو در جان میرود سخن و سن بتا و گوئی</p>	<p>میرم محبت و جوی تو رفتست میرود و نیالی تو جوی تو رفتست و میرود با و یکہ آن بکوسے تو رفتست میرود ایکہ آن بچوسے تو رفتست و میرود کاین شلو با بچوی تو رفتست و میرود ہر جا کہ گنت و گوی تو رفتست میرود</p>
---	--

غزل ۲۳۴ از دیوان	<p>در کش عثمان کی چون خسرو ہزار جان بیشتر از عشق روی تو رفتست و میرود</p>	دست الیہ شرا
------------------	--	--------------

<p>عاشقے را چون نامہ باز لیتید ز بہر زقست ای مسلمانان گر شہادین عاشقان دارید</p>	<p>نام من پوسر مش طراز کہیتید با وہ نوشید و چنگ ساز کہیتید بعد ازین پیشیت نما کہیتید</p>
--	--

	<p>گفت رویم سوا باز کنید بکشم گر هزار ناز کنید چشم مار از خواب باز کنید صفتش پیش پر باز کنید شرم باید که باور از کنید</p>	<p>گاہ مردن شنیده ام محمود من غلام شمایم اسے خوبان چند باشد دست حسن آخر ویدہ باشد تو جوان مرا با حیان قامت ای صنوبر بود</p>	
<p>وسط الحیرة شعر</p>	<p>بشنوید این حکایت خسرو پیش آن سرو سرو از کنید</p>	<p>غزل ۴۳۸ از دیوان</p>	
<p>عاشق نمود بود و عاشق جانان نبود زنده بر آتش سوزان شدن آسان نبود گر مرہ ز محبت دریا و بیابان نبود کیست کشتن تشنگی شیر جوان نبود پادشاه ہے کہ لشکر آید و سپہان نبود مردنش گز پے ہر ہے جان نبود این حکایت ز کسی بر پس کہ حیران نبود</p>	<p>عاشقے را کہ غم دوست بہ از جان نبود مردن از دوستی دوست زمیند و آموز بی بلا وصل نیابتد کہ حج پیش ورت زیر پوش از کف سانی تو اگر سوزا اسکے وہی گشت آمدی دشور بازار افتاد رفتی و ماند حیاں تو و من خرسندم چند گوئے کہ چرا خلق برویت میرا نیست</p>	<p>غزل ۴۳۹ از دیوان</p>	
<p>عزۃ الکمال شعر</p>	<p>خسرو ابلہلی اور نقیص ہم خوش یابان دور گرد دست ہمہ باع و گلستان بود</p>	<p>غزل ۴۳۹ از دیوان</p>	
<p>اہل صلاح را بفتح نوشتے آورد نزدیک شد کہ رویہ پویشی آورد سوی جہین گرفتہ بچاوشی آورد</p>	<p>عشقت خیر عالم بہوشی آورد رحسار تو کہ تو بہ صد پارسانگست شوق تو شمعہ امیت کہ سلطان عشق را</p>	<p>غزل ۴۳۹ از دیوان</p>	

<p>مرون بونج جو چوکوشش میرست گفتم از ان لب از لپے دیوانہ شر تے من ناتوان زیاد کیے گشتم ای طلب</p>	<p>مروست آنکہ سبیل بکم کوشے آورد گفت این منفرطیت کہ مہوشی آورد آن داروم بدہ کہ فراموشے آورد</p>	
<p>غزل ۳۲۶ از دیوان</p>	<p>خسرو اگر نسون پر پی نیست در برت چشم از پر پی بدوز کہ مہوشے آورد</p>	<p>تختہ ہنر شر</p>
<p>عمیم کشت بکار جان کہ پر وازد ہزار شمع جمال آدم پیش نظر من در یارت دماست بجانہ رہ جوید بدین صفت کہ تو مشغول حسن خوشینی بر آستان تو تیسرم کہ زیر دیوارت بہر ہے تور فتن بیابغ بہودہ دست</p>	<p>ولم اسیرت بدیر جان کہ پر وازد ولم لبو خلتن خود بدان کہ پر وازد درین بلا و نغم خان و مان کہ پر وازد بچارہ دل بجبار گان کہ پر وازد چو جان دہم من ناتوان کہ پر وازد کہ پیش تو بگل رخوان کہ پر وازد</p>	
<p>غزل ۳۲۷ از دیوان</p>	<p>رو اندازد دورے ہلاک خسرو از املہ گر اور دو غزل عاشقان کہ پر وازد</p>	<p>دست الیچوہ شر</p>
<p>عم کشت مرا ان بت نوشا و نیامد عاشق شدم این بود گنہ و ای کہ بچرخ برگرید عاشق کہ ز دم خندہ مزموم چو سوزین مرون بے برہ کہ شیرین گفتی کہ شبے ز دور ہم روز بدہم بین با خاک سازد چندان این تن عاکی</p>	<p>لنچشک برو از خفہ صیا و نیامد جان برو ازین یک گنہ آزاد نیامد تا پیش دو چشم من ناشا و نیامد روزہ کے سہ تربت فر با و نیامد کان تیز روز ما کرت یا و نیامد امروز کہ از جانب تو ما و نیامد</p>	

<p>تاراج خیالت شدم و بد رفت صبر فریاد کنان وی لبر کوسے نور غم</p>	<p>آسجا که مرادوش رو افتاد نیامد جز گریه کسے ور پے فریاد نیامد</p>
<p>غزل ۳۶۹ از دیوان</p>	<p>خسر و بستم جان ده و نهان مجوزا که ورند سب خوبان روش واو نیامد</p> <p>وسط الحیرة شعر</p>
<p>فریاد که عشق کسے نو شد آزروه و لکے که بودم گشت پارسے که ما حدیث نشنو و باد سوز لعل او بجنبید رویش دیدم و لم بفتیاد آور و صبا نشان کویش</p>	<p>جان در لعل آرزو گرو شد ویرینه غمے که بود نو شد اندر حق ما سخن شنو شد صد خرمن عقل جو جو شد پایش ز چرخ نکو شد اشکم بر دید و پیش رو شد</p>
<p>غزل ۳۳۰ از دیوان</p>	<p>واوم بقضا عیان خسرو چون اسب نشاط دور و دوش</p> <p>غزوة الکمال شعر</p>
<p>فغان که جان من از عاستقی بجان آمد پراه دیدم و گفتم رو و جان بر رفت خدیجه بودم و دعوی صبر سیکردم تو ویزی که مرا جان او گشت امروز بگردن و گران آدم شب از کوسیت غم تو دوش همی بر جان میل شد صلح گران نیامد که کوه غم تو بر دل من</p>	<p>ز دست چشم دل خویش در عیان آمد بسویم آمده اندر میان جان آمد و هم نماند در اندم که تا گمان آمد نظاره تو که چون عمر ما و دان آمد بپای خویش ز کوی تو چون توان آمد ولے کسے که خیال تو در میان آمد دسے ز وصل زوم بر ولت گران آمد</p>

<p>ز ابوی کشتی و سوزگون ماند امید غرق شد و عمر بر کران آمد</p>	
<p>شفا لہتر شہ</p>	<p>غزل ۲۳۱ از دیوان تاغزہ بود ز حسر و اثر کہ دی ناگاہ تو بخ نمودی و سیار ز ابجھان آمد</p>
<p>سعادت ابد و عمر جاودان دارد کہ با و صدم امروز پسے جان دارد چہ آگست کہ بلبل چراغخان دارد کسے ز بنی اندر جان نشان دارد کہ تا توانی و این گرسیت زبان دارد یکے چہ گوئی ازین جلاخان مان دارد کہ چشم بست تو ہم تیر و ہم کمان دارد</p>	<p>کسیکہ یار و فادار مسربان دارد مگر کہ گرد و لعل لب آن صدم گشت است محل از جوانی حسن خودت خندہ ز زمان مگر کہ جان تبوان برد ای مسلمانان تیرس از آہ من ای چشم یار و بر شکن تبارک اللہ چہ دین دلی کہ سوی تو رفت روا مدار کہ مرد از جان و ہم پیشیت</p>
<p>دست الیوان شہ</p>	<p>غزل ۲۳۲ از دیوان از بان مانند و تمامت ہنوز سری نیست درین حسر و مسکین کہ یک زبان دارد</p>
<p>من ز رسیدم بد دست کار جانم رسید شگ نیم این جفا چند تو انم کشید عاشقم سے دوستان بند خواہم کشید گرے تو اہم کشا و جا رہ خواہم درید با و برو میگذشت زلف سید سے پرید شب ہمیشہ تا بروز در دل من میکید کافت جان پیش ازین مان تو انیم دید</p>	<p>عمرہ مردم کشتی پر وہ صبرم درید با و نیم زین بلا چند تو انم گریخت بیدلم سے مردمان بند خواہم کشید سو ختم این آہ گرم چند نہانے کشیم دل ز من آنروز برد کو خوشی غفہ بود ایکے کشادی خذنگ خوش سپر اور شکار ہر خدا رخ بپوشش با و نظر و ور شو</p>

پیش خیال تو دوش از گله دل مرا	قصه طلب بیکه زشت شک فرو میدوی
غزل ۲۳۳ از دیوان	در دل حسرو جهان سست خیالتر که کایه تیغ او فستدم نتواند برید بقیه نغمة شعر،
گفتی دولت جدا شد و از من جدا شد خورشید من خیال تو از من گیس زلفت روز که صبا زلفت بکویت که هر دو پرسی مرا کلاه چینین سبب تلا شدی در گردن من آن همه خونها که میکنند دی گرم راند زخمش و بسی دیده خاک شد	گو شو از آن هر که شود چون مرا نشد مانند سایه که ز مردم جدا نشد صدا جان پاک همه باد صبا نشد آن کمیت کو بدید ترا مبتلا نشد خون ز من که هیچ خد نکش خطا نشد بدختمیم که چشم منش زیر پا نشد
غزل ۲۳۴ از دیوان	چشم وصال نیست درین چون صفای دوست شکر خد که حاجت خسرو زدانش دسا الهموة شعر،
کدام دل که تو غمزه زوی فکار نشد حرام با دزد خاک تو سرور هر چشم بسوخت ناله من تنگ را عجب شکست جهان پرازد گل و سرور و انم از من دور خوشا که شمشیر آن پلیرودش زاری من متاع وصل نه اندر قیاس محبت است	کدام کس که ترا دید و به قرار نشد که هیچ بهره این چشم خاکسار نشد دلت که سوخته زین ناله های زار نشد حساب من بجهان گوئیا مبار نشد چیده بر شکن آن داوثر مسار نشد که مرغ سدره خلیو از رانگار نشد
غزل ۲۳۵ از دیوان	عیشون دوزخی خام سوز شد خسرو از آنکه سوخت درین کار و نخته کار نشد نغمة بعضی شعر،

<p>کسیکے سیرتو جان با خلق ہوس وارو شکمب من ہمہ سیما پشد تہم من عزیز براہ امید خاک شدم مرا سبب نفس و پندش ہوس ان مست رشک من ہمہ سیما پشد نئے و اتم ہلاک خویش ہویم ارچہ سے و اتم برقت جان من از عم در ان حیاں ہنوز</p>	<p>چہ عشم ز شمشاد و اندیشہ عسمن وارو کہ کہیما سے صبور سے کہ ام کس وارو خوش آن کسے کہ بران با پدش وارو بخواب ناز کجا پاس این نفس وارو کہ کہیما سے صبور سے کہ ام کس وارو کہ انگبین چہ عم از مردن کس وارو زہر ویدن تو روی ما ز پس وارو</p>	
<p>غزل ۳۳۶ از دیوان</p>	<p>بلاست میل تو در روزگار خسرو از آنک نہ دوستی ست کہ آتش لبو کے حس وارو</p>	<p>وسط الحیوة شعرا</p>
<p>گر کتے یاری دگر از ار بر من بگذرد گفتمے از من بگذرم زین سو بود بر تو ستم صبحی صحت از شراب شوق بیرون او فتم ز دورتر خالم کن ای گردون مگر بچم بود ای خوشا دیوانگی دستی در سوایم ہر سحر گاہے فرستم جان با استقبال</p>	<p>ہر چہ میخوای کن ای یار بر من بگذرد این ستم سے کاشکے ہر ما بر من بگذرد بسکہ در شب نالہامی زار بر من بگذرد کان خرامان سر و خوش رفتار بر من بگذرد کہ پیے نظارہ آن عیار بر من بگذرد تا مگر یونی اذان گلزار بر من بگذرد</p>	
<p>غزل ۳۳۷ از دیوان</p>	<p>رفت عمر و گفتارے سنس از خسرو ز رفت عمر باقی ہے ہم وین گفتار بر من بگذرد</p>	<p>عزۃ الکمال شعرا</p>
<p>گل آمد وز دوست صبا کے تیرسد ہنگام برگ ریز حیاتم شد و ہنوز</p>	<p>از باغ وصل مر گیا کے تیرسد زان نو بہار حسن صبا کے تیرسد</p>	

<p>گر زان شکوہ بوسے وفائی نیرسد زان غمزه کاروان بلائے نیرسد ورگوش او فغان گدائے نیرسد مارا بچرخ دست دعائے نیرسد کانم دوامت گرچه دوائلے نیرسد مردم ز جہد خویش بجائے نیرسد</p>	<p>ما با سوم با وید ہم خوشیم منجوریم کہ هیچ شبی نیست کاین طرف سلطان بخواب نازچہ آگ ز خلق چون ورگنج غیب نقد تمنا بیست لیک ور و ترا جیات ابد بادور و لم کو شتم کہ سرنم بدرت لیک چون کنم</p>
--	---

<p>بقرینہ شہ</p>	<p>گر خسرو ابرو سلسل سزا سستی مرغ ملک سسران بی بی سر و پائے نیرسد</p>	<p>غزل ۲۳۸ از دیوان</p>
------------------	---	-------------------------

<p>چنین بگمانہ ہم بودن نشاید کہ از در چو تو خورشید می ط آید نہ پندارم کرد صبحی بر آید کہ آنجا ہا و لم کم سے کشاید شتم دیدہ بحیلت چند باید من بچارہ را و بگر چہ باید دلکین خویش را سے آزماید کہ مرگ من ترا باز سے نماید</p>	<p>گفت از آشنایان یا و نامہ کہ او آن بخت بد روزی چو من را شیم کالبتن ست از دو و اندوہ مخوان در بوستان و باغم ای دوست زیائے مید ہم جا ترا و لیکن مرا گفتے کہ جان میباید از تو رہے و اند کہ نتوان ز نیست بے تو سرے آن ناز بازی کردم اندم</p>
--	--

<p>دست الیومہ</p>	<p>بگسیر و جز کر فغان بیے دل غزل ہائے کہ خسرو می سراید</p>	<p>غزل ۲۳۹ از دیوان</p>
-------------------	--	-------------------------

<p>کہ رویت دیدم وہ قیالی و داد</p>	<p>کجا بودے بیائے سرو آزاو</p>
------------------------------------	--------------------------------

ہر جانب ہمیر قسم ز مستی لب ہمیشہ باشد با جان شیرین مگر دان روسے گر چه من خبر ایم نصیحت گو تو ز من ندا سے بدم چندین چو خاکستر شد این دل چو با جان خواست رفتن یادش ایمل	کنون کان چشم مست بر من افتاد بر آنگونه کہ عشق و فتنہ ہم زاد کہ بودست این خرابہ وقتے آباد کہ من در سلیم تو مرغ آزاد کہ گر ما خورد گار از خوش بود باد رہا کن تا بمیرم ہمدین باد
--	--

غزل ۲۲۰ از دیوان

بلوئیش خاک شد بیچارہ خسرو
 خدا سے خاک پائے آن مستم باد

غزۃ الکمال شعر ۹

گر سخن زان لب خون نوش شود در حدیث در و ندانت کس نم ز آسمان روسے تو گر نہ بیند باد و بر باد لب شیر نیست دوش یا مات سرے خوش بودست دل کہ پوشید زلفت ہم شب	پستہ را خندہ فراموشی شود صدق آنجا ہمہ تن گوش شود بر زمین افتد و بیوشی شود گر ہمہ زہر بود نوشی شود چہ شود امشب اگر دوشی شود ترسم از غم کہ سیہ پوشی شود
---	--

غزل ۲۳۱ از دیوان

گر کئے میل تو سے خسرو
 شاہ کے ہدم چاوشی شود

بیت نقیہ شعر ۹

گرنی بنیم دے درد سے او غم سلکند من بعشق یک نظر می سریم او با کسان من با غم حیلہ میر ہم کزین غم چون زیم	در کسے پہلوی او می بنیم آنم سلکند چون زیم سلکین گرفتاری کس این غم سلکند دین خود از گشتن تیر کہ طغنه ہدم سلکند
--	---

<p>چند پوشم گریه راتا کس نداند از من میکشد آن چشم خوشتر آنکه میگردد خلیق ای دل خسته چه جونی مرهم از شیرین لب از کرشمه خلق راتا میتوانی میکش زلف ازین گونه زبهم جانان مدد رستوران</p>	<p>بیشتر بر جامه این چشم پر میکشد خود ہی میرند و کس از چشم من کم میکشد کوز شوخی دردستان را بر هم میکشد در کسی از نور باشد زلف زخم میکشد کونہ اران خسته را در زیر پر هم میکشد</p>
--	--

<p>غزل ۴۴۳ از دیوان</p>	<p>خسروا کی غم خورد و گریه میرد در غمش آنکه او صد چون تو عاشق را بیکدم میکشد</p>	<p>بقیة شعر</p>
-------------------------	---	-----------------

<p>گل نور سید و بوفی ز بهار من نیامد دل من چرا چون غنچه نشود در دیده صد جا اگر ای حریف داری نظری برو یار سے همه عمر نشنم مردم بهر آب حیوان شب روز جز دل خون بویخ چه سود دارد نسیم و خراب و غم ز خوشی خبر ندارم من خون گرفته کردم نظری و کشته ناگ</p>	<p>چشم نسیم گلر اچو زیار من نیامد که صبا رسید و بویکے ز بهار من نیامد تو بهار خویش خوش کن که بهار من نیامد که جز آب شور دیده بکتار من نیامد چو ستاره سعادت بشمار من نیامد که از ان دیار مرغی پد یار من نیامد شدم از ناو بعد البکار من نیامد</p>
--	---

<p>غزل ۴۴۴ از دیوان</p>	<p>بشب نشاط یار چه خبر تر از خسرو که بجانب نور روز کے شب تار من نیامد</p>	<p>تختہ ہفت شعر</p>
-------------------------	--	---------------------

<p>گر بار و گر ماہ من از یام بر آید فرما و اسیران ہمہ شب از خم گسیو ز بہار تبا بند قباہت ز بند سے</p>	<p>بس فتنہ کہ از کردش ایام بر آید چون باتک گدائے کہ سر شام بر آید گر ناز کیت بجنبہ بر اندام بر آید</p>
---	--

<p>او کرد ترش گوشه ابرو ز سرش ای ساقی بدست مزن تیغ که در تن ای رند خرابات سبوی بر سر من نه آزرا که بستی صفتی دغ تکروست بر کتکوه عشق که افتد کلا از سر</p>	<p>من منتظر لب که چه و شمام بر آید خون آنقدرم نیست که در جام بر آید تا در همه شهرم به بدی نام بر آید گرازه دوزخ کشتیش حتام بر آید صاحب قدمی گو که یک گام بر آید</p>
---	---

غزل ۲۳۲ از دیوان	خسرو اگر ت نیست مراوی مخور نهوس زیرا که همه کار بستگام بر آید	غزوة الکمال شروع
------------------	--	------------------

<p>گر چه در کشتن عشاق زبون سے آید ای صبا ناک درش آرد و بند از بچشم گر کنم گریه دل ماندگی از دست آید دل صیاد کجا سوز و اگر تاله کند آدمی باز بنظاره بیرون آمد دل خوشم از گریه خود گر چه همه خون ولست تا شبم چون گذرد و ای که بازم در دل خند از گوشه خشمش که ز شوخی خود را</p>	<p>بار سے آن شکل به معنی که چون می آید که بلا نا همه زین رخته درون می آید کیمن شکایت همه از بخت نگون می آید منع سچاره که در و ام ز بون می آید لحظه با پیش که جان نیز بیرون می آید ز آنکه این بوسه ز هر قطره خون می آید یا و آن سلسله عالیه گون می آید مست میسازد و با سحر و فسون می آید</p>
--	---

غزل ۲۳۵ از دیوان	خسرو چون سخن اول شنیدی ناچار بکش از دست بلائی که کنون می آید	بقیة شعر
------------------	---	----------

<p>کسیکه دیدن آن ترک باوه قوش رود تبارک الله از آن رو که بره خواهد بود</p>	<p>بپا سے آید و چون بنیدش بدوش رود چو هم زویدن او آدمی زهوش رود</p>
--	---

<p>گر آن حریف رود سوی قبله صوفی را ز سیکہ بہیشم از وی چو چشم پاک کتم خراش سینہ مہسا یہ شد خروش و لم صلائی عیش ہے آیدم زیاران لیک</p>	<p>گلیم زہد بدکان می فروش رود بسوی چشم برم دست و سوا گوش رود کسے مہاو کہ در گوشش اسن خروش رود و لم تماند کہ سوی نشاط و نوش رود</p>	
<p>غزل ۲۳۶ از دیوان</p>	<p>طریق سر و قیا پوش دید تا خسرو دلش نحو است کہ بر سر و سبز پوش رود</p>	<p>بقیہ فیہ شعر</p>
<p>کسیک ویدن آن چشم خواباک رود زمین با ولایت بوسہ میزنم لب کن چہین کہ رو سے تو گلرنگ نازگست مہاو بے شوق و عوی کہ آتش پرستیش نرسد فرو خورد کہ برون ندر اہل دل آہے قدای غمزه زنی با و جان کہ جانب او</p>	<p>عجب بدان کہ جو آب خوشش ہلاک رود چگونہ آرزو انگبین سجاک رود کہ سوت از دل من آہ سوزناک رود بر تہنہ کہ در آتش تبر سناک رود کہ گر برون فگند شعلہ بر سماک رود درست آید و دلمای چاک چاک رود</p>	
<p>غزل ۲۳۷ از دیوان</p>	<p>گناہ خسرو اگر دوستی ست غمزه بزن کہ از جہان چو شہیدان عشق پاک رود</p>	<p>تغنیہ لہنہ شعر</p>
<p>گر سہ چو تو با جمال باشد بر رو سے زمین نظر رویت مارا کہ بدیر نت ہلاکیم در عمد تو وانگے مجور سے بنا سے بگاہ کشتنم رو سے</p>	<p>خوشبید کم از ہلال باشد در آسینہ ہم محال باشد تا ویدن توجہ حال باشد اسے شوخ کرا جمال باشد تا خون منت حلال باشد</p>	

توئی و وفا محال باشد	تا کے سخن و تار ہا کن
غزۃ الکمال شعر ۱۰	بشنو ز کرم حدیث خسرو ہر چند ترا ملال باشد
<p>خلق مجازہ چنین تبدیل و بجان نشود کہ گرفتار بدل ہر سچ مسلمان نشود عشقیا زست و ہر عمر لسان نشود کہ جفا ہا کند و ہر سچ پشیمان نشود چہ کند این دل مسکین کہ پریشان نشود من دران کس کہ ترا بنید و حیران نشود گر چہ کس بر حکیر سوختہ مہمان نشود ہرگز این نریخ در ایام تو از ان نشود کہ مگس جوید جلو ابہ تکدان نشود</p>	<p>گر نہ زلف تو از باد پریشان نشود و در از ان رو مرا جان طلب مدار من مزاج دل دیوانہ خود میدانم یارب از بیج دل ماش نگیرے ہر چند ای مسلمانان آن روی بنبید آخر مردمان در من و بہوشی من حیرانند ہم سخن نمک خود کہ گنجدار و لم اندین قحط و قاکر ہمہ طوفان آرام لذت عشق ندانند اسیران مراد</p>
بقیہ شعر	غزل ۲۳۹ از دیوان خسرو و آہوی رسیدت خوبان کہ درد گر دل شیرینی پیش پریشان نشود
<p>آتش در خواہش بخوش او خواہد فنا و وہ کہ چندانی نمک بر پیش او خواہد فنا و تا کہ این خون گرفتہ پیش او خواہد فنا و ہر خدنگ کان برون از کیش او خواہد فنا و ہم بیان جان بلا اندیش او خواہد فنا و</p>	<p>گر نظر چشم کافر کیش او خواہد فنا و نیدہ خواہد زو نشستہ بر ولم عیارہ دل باز تر کش سبت و مرکب را ندیر غم شکار کشہ شست ہمیم یارب بروح من رسان گر منبید شید رقیب او بلای عاشقان</p>

<p>آنکہ میگوید کہ ندیم دل کیس آخر کے</p>	<p>پیش چشم شوخ کا فر کیش او خواہد عباد</p>
<p>غزل ۱۰۴ از دیوان</p>	<p>خون خسرو بخورد و ترسم کہ آن عمارت تا گمان راہ دل در پیش او خواہد عباد</p>
<p>تحفہ ہفتہ خسرو</p>	<p>دوستی ہو کہ یا دوستان بیرون دو آہ اگر آن مست من از من کشان بیرون دو کاین شیم با جان ہم از استخوان بیرون دو ہمرا کابان ترا از کف عنان بیرون دو راہ وہ تا جان مسکین از میان بیرون دو دل جو چہ سرت بود و توار جان بیرون دو صحبت دینہ وہ کہ ز دل حیاں بیرون دو خون من گدازا رہی راستان بیرون دو کہ نہ سخت من این خواب گران بیرون دو</p>
<p>کالبد از دل شمی شد کہ چہ جان بیرون دو خون خدین سکنہ در بند و منگہ است سوز عشقت این مبین رنج تب من ای طلب رہ بگردان آبلای حبلہ شکر پیش از آنکہ ورول من جا بیکہ شکست تو نازک مزاج بگذر از بالین من کاسان شور و مردن از آنکہ بی وفا یا ترا کہ بوندند و از ہم گسیلند گشتیم غم نیست لیکن از بیرون خواہی فکند بانگ پای سپا بیازد و دم روزی کمی</p>	<p>چند رویت بنیم آخر زاہ خسرو ہم سرس ز آنکہ تا پد باز تیرے کہ گمان بیرون دو</p>
<p>غزل ۱۰۵ از دیوان</p>	<p>دستالجموہ پنجرہ</p>
<p>گر جام غم فرستی نوشم کہ غم نباشد اید دست تا نختہ بی بر پای لغز عاشق سودا گشت در جان لغشت درون سینه من خود فوج و اتم مردان رعیت اما خونم حلال بادش تا کس دیت بخوید</p>	<p>کاشنا کہ عشق باشد زمین مایہ کم نباشد دانی کہ مست مسکین ثابت قدم نباشد حرفے بیرون نفیقتہ تا سر قلم نباشد بر تیغ تا کولے نیے ستم نباشد کاندر قصاص خوبان قاضی حکم نباشد</p>

نزدیک اہل سبیش کورست کو درشتیک اسی باوج بگا ہے کافاق می نور دہی	عاشق کہ پیش چشم زنگی صتم نباشد گردنہ نشان وہ جا نیکہ عم نباشد
غزل ۳۵۲ از دیوان	خسرو تو خود نشینی با عاشقان و لیکن در صید گاہ شیران سگ محترم نباشد
کہ می آید چنین جاناکرمہ بر زمین آمد کہ میراند جنبیت را کہ میدان عنبر آگین شد صبور سے را ولم در خاک سجود نمی ماند بیاد پیش ازین یکبار جان تسلیم او کردم بتی واقف تقوی و دین آخرتیدانے چنان لغاتش جبر نے باند از بسبب لغت ز چندین آب چشم آخر بران آئینہ نگار سے	چہ گردست اینکہ میخیزد کہ با جان بخت آید کہ امی با و بخت بد کہ بوسے یاسمین آمد غبار کسیت می تازم کہ در جان خرمین آمد کنون تسلیم شو ای جان کہ باز آن نازمین آمد کہ در شہر مسلمانان نیاید ایچین آمد کہ تار یکی بر پیش ویدہ لغاتش چین آمد برای سیرہ زنگین کہ باران بر زمین آمد
غزل ۳۵۳ از دیوان	ز بہر چاک و امانی چه جا سے طغہ خسرو کہ اور ایتج سردست و کفن در آستین آمد
گذشتہ مجلس صیش و ہمار سے نزد شبے خراب شد م فی زمی ز ساقی خوش چہ وقت بود کہ آمد کہ ہم از خاطر چراغ روم در زیر پائے گلگون نش ہما ن زمان کہ برون شد رقیب را گفتم جفا سے ساقی مارا خیر برون بود	بساند در ولم این مایو گاری نزد برفت آن شب از سر خار می نزد طریق آمدن آن سوار سے نزد ہنوز از ولم این خار خار سے نزد کہ رفتنی و گریست آن نگار می نزد کہ کس ز مجلس ماہوشیاری نزد

غزۃ الکمال شہ

<p>چنین بیماری ومن ہم ہوا ایاد چہ کتم کہ این ہوس ز نسیم بہار سے نرود</p>	<p>غزل ۳۵۳ از دیوان</p>
<p>تختہ ہنر شعرا</p>	<p>ز گوش خسرو آن زخم خنک برفت ولے ز سینہ فغانہا کے زار می نرود</p>
<p>مگر کہ از ولہم این آرزو فرود آید بیا و کز سر من آن سبب فرود آید فرشتہ چون مگس آنجا ہو فرود آید کہ باوہ از سر آن ماہ نو فرود آید ترا چگونہ سے اندر گلو فرود آید ز دیدہ خون جگر سو سو فرود آید</p>	<p>لبالب از شرح کز گلو فرود آید بکولے تو یہ کہ آید فرود می ز سرم ز سے چہ تو یہ کہ گردوق آن کند معلوم بہ بند مردم امروز سا قیا گذار چنین کہ جانا چون میخوردیم بر دور تو خوش آن زمان کہ بیا و تو ہر شہم تارو</p>
<p>تختہ ہنر شعرا</p>	<p>غزل ۳۵۵ از دیوان نقاب و اکن دلہا سے عاشقان زیند مگر کہ خسرو ازین گفت و گو فرود آید</p>
<p>شکیب از من ناتوان میبرو دل عاشقان را روان میبرو پس انگاہ جان از میان میبرو اشارت کتم کان جوان میبرو نمک را بندہ وستان میبرو خیال ترا میہسان میبرو</p>	<p>لبش در شکر خندہ جان میبرو پیا لہ بکفت چون روان میثو کہ نسبتہ و ردی درون میبرو گرم پسہ از برون دل کسے سر زلفت کا یہ ہے بر لبش نگار را جگر خنیت کہ روم کہ چشم</p>
<p>تختہ ہنر شعرا</p>	<p>غزل ۳۵۶ از دیوان شعبے بہمان شو بہین کار زوت صبور سے ز خسرو چہان میبرو</p>

لب لعل تو جز که جان نبرد جان بدینسان که میر لب تو نزد و مہ بر اوج درشت تار پیش ازین بر خودم لقمینے بود تو برو سے ہمہ یقین دلم	آشکارا برو نہان نبرد بہکس از لب تو جان نبرد تا ز زلفت تو نرود بان نبرد کہ دلم مسیح و لستان نبرد بطریقیک کس گمان نبرد
---	--

غزل ۴۵۴ از دیوان	خسرو و افتاد بر در تو چو خاک با در اگو کز آستان نبرد	دست الیمو شعر ۹
------------------	---	-----------------

مست ما بنیخیز از نرم جو درستانه شود دشمن جان خودم پیش تو ای تر انداز در تو حیرانست نمیداند نظار کیت میکنم شکر جنابیت کہ جوشه خون ریز ای بسا خلق کہ ز نار معان خواہست ساقیا بوی کہ نظریہ شودم بر نظرت با چنان سلسلہ زلف کہ لیلی وارو بسکہ پروانہ شود سوخته شمع ز عشق	جان میرا ہے آن تر گس مستانه شود دوست بنود کہ بلا بنید و بیکانه شود انگہے خواہد دانست کہ در خانه شود بندگان را ہمہ گفتار ندیمانہ شود باش تا زلفت تو در کشتکش شانہ شود با وہ میریز کہ تا بر سر پیمانہ شود حق بدست دل محبوبت کہ دیوانہ شود عارف از سوخکے عاشق پروانہ شود
--	--

غزل ۴۵۴ از دیوان	ہمہ شب خسرو افسانہ یار و ہریار قدر سے گوید و پس بر سر افسانہ شود	بقیہ نصیہ شعر
------------------	---	---------------

مارا تو صنم ما ہے دیگر بکار آید خیز کشتے از مرگان بر سنیہ من چون	آجاکہ لبست باشد شکر بکار آید بیشتر شدم کشتہ خیز بحیہ کار آید
---	---

چون می نمیدم و اومم و او رجب کار آید چون کار قضا دارد اختر رجب کار آید	شده خسته و رون من از بیم حیا کیشان اختر شرم هر شب در طالع خود لکین
---	---

غزل ۴۵۹ از دیوان	عقل از سر خسرو شد دیوانه مردویان عقلی که چنین نبود در سر بکار آید	تغذیه بجز شوره
------------------	--	----------------

من دلبرم ندیدم کس این نهاد باشد یکچند عیش و شادی بچند نامرادی ایدوست چند گوی کاخ چرخوری نعم گر تو خوشی بخوشم من خوشی را ببندم گفتی که پیش هر کس چندین گوی نامم تعلیم نیست حاجت عم را بسید حسین ترسم ز نامرادی در غیبت بسرم چون شایهست ساقی کیو نیم توبه	زین فتنها ولم را بسیار یاد باشد آرستے نگار پاراد اومم مراد باشد آن کعبست کو تو اید پر پسته شاد باشد جانیکه آب نبوروزی که یاد باشد ایمن زار مانده دل اگر البتا و باشد در استخوان شکستن گرگ و ستا و باشد گر پیش تو بمرم آنسم مراد باشد در کوسے بت پرستان تقوی فساد باشد
--	--

غزل ۴۶۰ از دیوان	بسم الله آنچه خواهی پیش تو خسرو و انیک فرمان پرستان را بر جان نهاد و باشد	دستال بجز شوره
------------------	--	----------------

زلافت که هر خم از وی در ستانه در کنجد دل را چنانکه دانی خون کن که من خوشم گر سیکیشم خود کوش بر غزوه باز منگن در اهل دل از خوبان منم رود در صورت افسرد و صل خواهد بارنج و انج حیران	ولما که او فشانند در خانه در کنجد در کار آشنایان بگانه در کنجد در بخشش گریبان پروانه در کنجد در دل شرباب گنجد نمایان در کنجد برے مگس نشید بر وانه در کنجد
--	---

در جمع خود پرستان سر با ز عشق ماند
کاند صفت عروسان مروانہ در غنچه

غزل ۴۸ از دیوان
تین نازگان رعنا خسرو کر تر آن را
در کوی شیشه کار ان دیوانہ در غنچه
غزۃ الکمال شہ

زلفت او زان گره سخت که پر جانم زد
یار پیکان زد و من در هوس آن مردم
دلم افتاد دوران روزگزان جان نریم
با و شا خوب خلیفہ خور و فخر کند
ای اجل آنقدر سے صبر کن امرت کہ من
و پیش از پس عمر سے وہی مردم زار
خلق کو بند بین حال چرا لے چہ کہ ہم
من نہ از خویش چنین سوخته خرم شستم
و من باقی دوسہ سیم سا کہ توانم زد
کہ زخم لور سے بران دست کہ سکا تم زد
کہ ز نر ناز کے غم سترہ سپا تم زد
من در ویش ز چوب تو کہ در با تم زد
لذتے گیرم از ان زخم کہ بر جا تم زد
تشنہ در باد یہ بھر کہ بار اتم زد
رہز نے آمد در اول در اتم زد
تو شدی شمع دل آتش بجگر ز اتم زد

غزل ۴۹ از دیوان
بس نبود دست پریشانی خسرو در فلک
وہ کجا ہے تو پر جان پریشا تم زد
غزۃ الکمال شہ

ز خانه دوست کہ آن غم ز ن برون آمد
نبر و کس دل آوارہ باز ہر سوئے
زلفت تسانہ ہمیکر دوی کہ چندین دل
عجب بود کہ اگر من زیم درین نوروز
تسیم گفت کہ چونے بسوزتم و آگاہ
و سے ز خانه برون آ کہ عنبت جانا
ہزار جان گراسے ز تن برون آمد
کہ بہر دیدن او مرد و زن برون آمد
تکتے لستہ زہر یک شکن برون آمد
کہ سترہ ترا و از سمن برون آمد
کجا وہ از لبش این یک سخن برون آمد
کہ بہر دیدن تو جان من برون آمد

<p>غزل ۳۹۳ از دیوان بغیثت میزد خسر و چو پاره فاسک بود ز غیب کین سخن از مردی بر دین</p>	<p>بغیثت میزد خسر و چو پاره فاسک بود ز غیب کین سخن از مردی بر دین</p>	<p>غزل ۳۹۳ از دیوان بغیثت میزد خسر و چو پاره فاسک بود ز غیب کین سخن از مردی بر دین</p>
<p>بگو که با تو ان گفت اینک یار نرسد اگر چه بیچسبک او از اول فگار نرسد بمردن آنکه زود طالع دشمن نرسد شتر مهار به یعنی قیاس یار نرسد کسیکه تیر زند زحمت شکار نرسد گدا که زود همیشه قیمت و عیار نرسد</p>	<p>بگو که با تو ان گفت اینک یار نرسد اگر چه بیچسبک او از اول فگار نرسد بمردن آنکه زود طالع دشمن نرسد شتر مهار به یعنی قیاس یار نرسد کسیکه تیر زند زحمت شکار نرسد گدا که زود همیشه قیمت و عیار نرسد</p>	<p>رحم که شدت غم ما و آن نگار نرسد ولم از دست نگار و میا هیچ گزندش بگو که دین من بر چه طالع آمدی آخر بهر جا که کنی رافیم جو گشتم اسیرت تو فی کشیدن با خوش ز حال ما چه پرس گرم تو خاک و بی این ز کوی کسیت نرسد</p>
<p>غزل ۳۹۳ از دیوان عزّه الکمال شعره</p>	<p>از بسکه سوخته شد خسر و از تو پیش کس را سخن ز حسن جوان گلعدا نرسد</p>	<p>غزل ۳۹۳ از دیوان عزّه الکمال شعره</p>
<p>علم بر پیش که بر خوبانت سلطان مسالم شد گذشتی بر سر بازار و نرخ بوسقان کم شد مرا میخواستی رسوا بجد افتد که آهنگم شد خوش آن سر بل که در راه تو خاک نعل او هم شد من عشقت کتون که ز سوی جوشیم سینه بنم شد که در عهد حسنت و امن عصمت فراموش شد از آنکه کاندین پرده خیال یار محرم شد که از دماغ سر معاشقان بیابان در هم شد</p>	<p>علم بر پیش که بر خوبانت سلطان مسالم شد گذشتی بر سر بازار و نرخ بوسقان کم شد مرا میخواستی رسوا بجد افتد که آهنگم شد خوش آن سر بل که در راه تو خاک نعل او هم شد من عشقت کتون که ز سوی جوشیم سینه بنم شد که در عهد حسنت و امن عصمت فراموش شد از آنکه کاندین پرده خیال یار محرم شد که از دماغ سر معاشقان بیابان در هم شد</p>	<p>ز عارض طره بالا کن که کار خلق در هم شد فگندی برقع از زور یعقوبان بشد و دیده ولم میخواستی پاره عفاک شد جهان و دیده که در اندھاک من دراز سر کویت کجا افتد ترا و دم دل و تن خاک او جان بوخسبت را مگر بیان گیری از اهد چه فرمانی رفیقا ترا بمردن قناد چون تا محرم از پرده دل جان عنائش گیری که از ای قیاس ز غله بیرون شد</p>
<p>زبان که نقشه فرما و کرد و سپید بویان را</p>	<p>زبان که نقشه فرما و کرد و سپید بویان را</p>	<p>زبان که نقشه فرما و کرد و سپید بویان را</p>

غزل ۳۶۵ از دیوان	چشم خون در دل خسرو بنای عشق خاک شد بقیہ شعریہ
زان گل کہ اندکے تہہ تشکناں شد دیدم مخرو سالے و گفتم کہ مسہ شود آن ساوگی کہ بوی شوخی شدش بیل بہر حسد او کرد من گذر کمن وہی در چین شد م کہ کشاید مگر و لم ای بند کونے نرود تو سلسلے در عشق	بسیار خلق را اثرہ از خون حساب شد او خود ز بہر سوزش من آفتاب شد قد یکہ داشت نیشکر او شراب شد اسے چشمہ حیات کہ خون من آب شد آہے ز دم کہ آئندہ کلما گلاب شد مسکین کسیکہ جان دول و خراب شد

غزل ۳۶۶ از دیوان	بر خاک نقش چہرہ خسرو بید و رفت شعریہ اخیر شعریہ
سلطان گذشت و قصہ مارا جواب شد	

زلت یار مرا سیاہ و مہید جاودان کہ خطش سبق چونید اسے کسانیکہ نرود یار میند سوے اورفتہ اید و تیر سم از لب من بیاسے او کہ گاہ خروسالے ہی کند بیداد	باور اعتبار زیاد و مہید نسخہ ہم از ان سواد و مہید از منش زود زود یاد و مہید کہ شمانیست زول سیاہ و مہید یوسہ پید مہید و بہر او و مہید اسے بزرگان شہر و او و مہید
--	--

غزل ۳۶۷ از دیوان	اشک خسرو ہمیر و وز نسراق گر تو ایندیش الیتاد و مہید دست الیوتہ شعریہ
------------------	--

زلت کرد ز بخشش دوش کہ گمرہ شدہ بود نغم زہر سوے و را عد کہ بآمد شد یار	ای سیاہ شدہ کران شدہ و زاپ شدہ بود دل ویران مر بہر طرفہ شدہ بود
--	--